

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jaroslava Škopka a soudců JUDr. Veroniky Burianové a JUDr. Ondřeje Szalonnáse ve věci

žalobce: **S. B. – I.**, nar. X, státní příslušnost X, zastoupeného zákonným zástupcem S. P. – otcem, bytem ulice X, X,
právně zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, Opletalova 1417/25, 110 00 Praha 1,

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 17. 10. 2018, č.j. MV-106958-4/SO-2018,

takto:

- I. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 17. 10. 2018, č.j. MV-106958-4/SO-2018, a rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 9. 8. 2018, č.j. OAM-10104-69/TP-2014, se zrušují a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna nahradit žalobci náklady řízení ve výši 16 342 Kč k rukám zástupce žalobce Mgr. Petra Václavka, advokáta, do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

[I] Předmět řízení

1. Žalobce se žalobou ze dne 18. 11. 2018, Krajskému soudu v Plzni doručitou dne 19. 11. 2018, domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 17. 10. 2018, č.j. MV-106958-4/SO-2018 (dále jen „napadené rozhodnutí“), a vrácení věci žalované k dalšímu řízení. Napadeným rozhodnutím bylo dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „Ministerstvo“ nebo „prvoinstanční správní orgán“), ze dne 9. 8. 2018, č.j. OAM-10104-69/TP-2014 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“). Prvoinstančním rozhodnutím byla dle § 75 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 17. 12. 2015 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta žalobcova žádost o povolení k trvalému pobytu na území České republiky podaná podle § 68 téhož zákona, neboť žalobce nepředložil doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území České republiky.
2. Pobyt cizinců na území České republiky je upraven zákonem o pobytu cizinců. Správní řízení je upraveno správním řádem.

[III] Žaloba

3. Žalobce nesouhlasil s argumentací žalované, kterou odůvodnila zamítnutí jeho žádosti. Dle žalobcova názoru, žalovaná naprosto nesprávným a konkrétní situaci žalobce nepřiléhavým způsobem aplikovala zákonná ustanovení a dopustila se zásadních chyb v aplikaci a výkladu právních norem. Zatížila tak své rozhodnutí nezákonností a nepřezkoumatelností.
4. Žalobce namítal dvě zásadní pochybení - *a)* nesprávně zjištěný skutkový stav věci, a *b)* nesprávné posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života.
5. Stran námitek vyjevených pod bodem *a)* se žalobce ztotožnil s Ministerstvem v tom smyslu, že jako rodina museli prokázat, že společně dosahují čistých úhrnných příjmů minimálně ve výši 11 990 Kč měsíčně. Žalobce souhlasil i s tím, že správnímu orgánu doložili, že jeho matka pobírá peněžitou pomoc v mateřství ve výši 10 380 Kč měsíčně.
6. Žalobce však namítal, že správní orgán nezohlednil příjmy jeho otce, které doložil ve výši 15 017 Kč. Společně tak požadovanou částku přesahují. Je pravdou, že žalobcův otec byl v dočasné pracovní neschopnosti, neboť byl se závažným onemocněním hospitalizován v nemocnici, což správnímu orgánu sám sdělil. Zároveň však také uvedl, že má nárok na dávku nemocenského pojištění.
7. Žalobce měl za to, že správní orgán pochybil, když k jeho příjmům nepřihlédl, neboť bylo zřejmé, že se jedná o velmi mimořádnou situaci. Případně měl správní orgán řízení přerušit do doby, než bude otcova žádost o dávku nemocenského pojištění Českou správou sociálního zabezpečení (dále jen „ČSSZ“) zpracována.
8. Vyúčtování finančních potřeb rodiny mělo podle žalobce vypadat následovně a jeho žádosti mělo být vyhověno (náklady na bydlení 11 000 Kč, životní minimum otce 3 140 Kč, životní minimum matky 2 830 Kč, životní minimum žalobce 2 140 Kč, životní minimum bratra žalobce 2 140 Kč, životní minimum druhého žalobcova sourozence 1 740 Kč; celkem náklady na trvalý pobyt na území ČR 22 990 Kč.).
9. Žalobce dále uvedl, že peněžitá pomoc v mateřství jeho matky byla ve výši 10 380 Kč, náklady na bydlení hrazené žalobcově rodině dle čl. 4 odst. 5 smlouvy o výkonu funkce

jednatele a zápisu z valné hromady ve výši 11 000 Kč a průměrný čistý měsíční výdělek otce ke dni 5. 6. 2018 ve výši 15 017 Kč. Celkem tyto příjmy činily 36 397 Kč.

10. Žalobce zároveň soudu sdělil, že jeho otci byly vyplaceny následující dávky (nemocenského pojištění) 12 864 Kč (ke dni 28. 6. 2018), 27 467 Kč (ke dni 31. 7. 2018), 14 229 Kč (ke dni 24. 9. 2018).
11. Stran námitek vyjevených pod bodem b) žalobce namítal evidentní nepřiměřenost napadeného rozhodnutí za situace, kdy zkoumání přiměřenosti vyplývá přímo ze zákona. Žalobce připomněl, že o povolení k trvalému pobytu žádal již v roce 2014. Žalobce měl za to, že správním orgánem byly z hlediska přiměřenosti nedostatečně zohledněny následující okolnosti (ve všech případech se jedná o okolnosti, které žalobce tvrdil a prokázal).
  - (i) Žalobce se zcela bez svého zavinění ocitl v mimořádné a velmi tíživé životní situaci. Jeho matka byla na mateřské dovolené, starala se doma o kojence, přičemž tuto okolnost nemohla nijak ovlivnit. Ve stejnou dobu žalobcův otec závažně onemocněl a byl po několik měsíců střídavě hospitalizován a propouštěn. Nemohl tak být ekonomicky aktivní. Česká správa sociálního zabezpečení není schopna reagovat přes den a vyřízení dávek se může někdy značně protáhnout. Správním orgánem uvedený rozdíl v požadovaných prostředcích činil pouhých 1 350 Kč. Žalobce měl za to, že správní orgán měl za zcela mimořádné a dočasné situace žádosti o trvalý pobyt vyhovět, neboť bylo zjevné, že rodina příjmy vždy měla, má a mít opět bude.
  - (ii) Žalobce namítal též zcela nedostatečné posouzení zdravotního stavu jeho otce, který čekal na transplantaci jater. Žalobcovy rodiče nejsou po zdravotní stránce schopni z území vycestovat a správnímu orgánu bylo známo, že jiným pobytovým oprávněním nedisponují. Toto řízení byla jejich jediná šance, aby rodina nemusela vycestovat a přestěhovat se do země, kde nemají ani rodinu, ani zázemí.
  - (iii) Žalobcová rodinná situace – veškerá rodina žije na území ČR, žalobce v MLR nikoho nemá.
  - (iv) Délka pobytu rodiny na území, skutečnost, že děti vždy žily v České republice a nemluví plyně mongolsky, integraci rodiny do společnosti, jejich snahu a účast na dobročinných projektech.

[III] Vyjádření žalované k žalobě

12. Žalovaná se k žalobě vyjádřila v podání ze dne 8. 1. 2019 a konstatovala, že dle § 89 odst. 2 správního řádu přezkoumala v řízení o odvolání soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumala jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání.
13. Žalovaná se ztotožnila se skutkovými zjištěními i právní kvalifikací předcházejících rozhodnutí správních orgánů obou stupňů. Byla přesvědčena, že v řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, byl naplněn důvod pro zamítnutí žalobcovy žádosti dle § 75 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců a tento závěr je v odůvodnění napadeného rozhodnutí přezkoumatelným způsobem odůvodněn. V podrobnostech žalovaná odkázala na spisový materiál. Žaloba nepřinesla podle žalované žádnou novou relevantní argumentaci, která by správnost napadeného rozhodnutí zpochybňovala.
14. Z tohoto důvodu žalovaná navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

[IV] Posouzení věci soudem

15. Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).
16. Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního, soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
17. Podle § 75 odst. 2 věty první soudního řádu správního, soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.
18. Při jednání před soudem dne 8. 12. 2020 zástupce žalobce i žalovaná setrvali na svrchu rekapitulované argumentaci.
19. Žaloba je důvodná.
20. Prvoinstančním rozhodnutím byla zamítnuta žalobcová žádost o povolení k trvalému pobytu na území ČR, neboť žalobce nepředložil doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území.
21. Podle § 75 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, *Ministerstvo žádost o vydání povolení k trvalému pobytu dále zamítne, jestliže cizinec nepředloží doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území, za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince.*
22. Žalobce předně namítal, že správní orgán nezohlednil příjmy jeho otce.
23. Podle § 70 odst. 2 písm. d) části věty před prvním středníkem zákona o pobytu cizinců, *cizinec je povinen k žádosti o povolení k trvalému pobytu předložit doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území (§ 71 odst. 1).*
24. Mezi účastníky řízení není spor o to, že za společně posuzované osoby s žalobcem ve smyslu § 4 odst. 1 písm. a) až d) za podmínek § 4 odst. 2 a 3 zákona o životním a existenčním minimu je třeba považovat jeho matku, jeho otce a jeho dva nezletilé sourozence. Za určující částku životního minima je tak třeba považovat částku 11 990 Kč, zatímco určující částkou nákladů na bydlení je částka 0 Kč, neboť společnost NICO.COM s. r. o., v níž otec a matka žalobce zastávají funkci jednatelů, se zavázala k placení veškerých jejich výdajů spojených s ubytováním jednatele a jeho rodiny.
25. Mezi účastníky řízení je však sporné, zda žalobce dostatečně prokázal, že má zajištěné prostředky pro trvalý pobyt na území.
26. V průběhu řízení bylo mimo jiné doloženo potvrzení o vyplacených dávkách nemocenského pojištění žalobcovy matky ze dne 14. 6. 2018 vystavené PSSZ, potvrzení o výši příjmu žalobcových rodičů ze závislé činnosti za konkretizovaná období mezi roky 2012 až 2018 vystavené společností NICO.COM s. r. o. Potvrzení o výši příjmu ze závislé činnosti otce žalobce prvoinstanční orgán neakceptoval s tím, že od 16. 4. 2018 je otec žalobce v dočasné pracovní neschopnosti. Správní orgán tak akceptoval jako doklad o zajištění finančních prostředků pouze potvrzení o vyplacených dávkách nemocenského pojištění matky žalobce ze dne 14. 6. 2018 a konstatoval, že na základě doložených dokladů o zajištění prostředků na území vyplývá průměrný měsíční příjem žalobce a s ním společně posuzovaných osob ve výši 10 610 Kč. Tato částka je však nižší (o částku 1 380 Kč) než částka, kterou byl žalobce povinen doložit jako minimální úhrnný měsíční příjem jeho a společně s ním posuzovaných osob ve smyslu § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

27. Žalobce v žalobě uvedl, že je pravdou, že jeho otec byl v posuzované době v pracovní neschopnosti, neboť byl se závažným onemocněním hospitalizován v nemocnici, což správnímu orgánu sám sdělil, zároveň také uvedl, že má nárok na dávku nemocenského pojištění. Správní orgán tedy pochybil, když k příjmům jeho otce nepřihlédl, neboť bylo zřejmé, že se jedná o velmi mimořádnou situaci, případně měl správní orgán řízení přerušit do doby, než bude žádost o dávku nemocenského pojištění ČSSZ zpracována. Žalobce zároveň soudu sdělil, že žádost jeho otce o dávky nemocenského pojištění již byla zpracována a byly mu vyplaceny následující dávky – dne 28. 6. 2018 ve výši 12 864 Kč, dne 31. 7. 2018 ve výši 27 467 Kč a dne 24. 9. 2018 ve výši 14 229 Kč.
28. K tomu soud uvádí, že to, že žalobcův otec má nárok na dávku nemocenského pojištění, bylo správnímu orgánu sděleno teprve v rámci doplnění odvolání datovaném dne 15. 10. 2018, ale dodaného žalované do datové schránky až dne 19. 10. 2018 v 13:47:00 hodin, tedy prokazatelně po doručení napadeného rozhodnutí datovaného dne 17. 10. 2018 (zástupci žalobce bylo doručeno dne 19. 10. 2018 v 8:56:47 hodin). Z doplnění odvolání i z žaloby je pak patrné, že žalobce měl dostatečný prostor pro to, aby správním orgánům doložil příjmy svého otce z dávek nemocenského pojištění, když prvoinstanční rozhodnutí bylo vydáno dne 9. 8. 2018 a první z dávek byla vyplacena dne 28. 6. 2018. Žalobce však zůstal v prokazování příjmů pasivní, proto nelze klást k tíži správním orgánům, že k dávkám nemocenského pojištění nepřihlédly. Soud se tedy ztotožnil s žalovanou, že doklad o zajištění prostředků k pobytu na území je náležitostí žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu. Žadatel o toto pobytové oprávnění je povinen touto cestou prokázat, že jeho příjem splňuje určité minimální požadavky stanovené zákonem, a vzhledem ke zdroji tohoto příjmu lze očekávat, že tyto požadavky bude příjem cizince splňovat i do budoucna tak, aby po udělení trvalého pobytu cizinec nebyl závislý na pomoci ze systému sociálního zabezpečení a tento státní systém nezatěžoval. Žalobce však toto pomocí doložených dokladů dostatečně neprokázal.
29. Žalobní bod týkající se nezohlednění příjmů žalobcova otce tudíž nebyl shledán důvodným.
30. Dále žalobce namítal nepřiměřenost dopadu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života.
31. Podle § 174a zákona o pobytu cizinců platí, že *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.*
32. K tomu zaujal Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. 2. 2014, č.j. 8 As 109/2013-34, tento názor: „*Ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců obsahuje výčet kritérií, které je nutno vážit při rozhodování o možnosti správního vyhoštění cizince. Správní orgán musí vedle jednotlivých aspektů obsažených v § 174a zákona o pobytu cizinců zohlednit i další obdobná kritéria, budou-li v konkrétním řízení zjištěna. Správní orgán nemusí všech jedenáct kritérií v rozhodnutí výslovně vyjmenovávat. Je však třeba trvat na požadavku, aby z rozhodnutí bylo zřejmé, že ve vztahu k nim činil skutková zjištění a posuzoval je. To na druhou stranu neznamená, že by bylo třeba u některých kritérií předjímat jejich případný dopad na rozhodnutí. Cizinec může být např. ve věku, který sám o sobě nedává jakýkoli důvod považovat správní rozhodnutí právě proto za specifické. Sám rovněž ve správním řízení nesdělí žádné*

specifické skutečnosti ohledně vlastního věku. Není pak žádného důvodu považovat správní rozhodnutí za nezákonné jenom proto, že správní orgán výslovně neuvedl, že kritérium k věku cizince nebylo v řízení zjištěno nic, co by bylo třeba samostatně hodnotit. Obdobně je tomu v případě zdravotního stavu cizince.“

33. V přezkoumávané věci se Ministerstvo přiměřenosti dopadu rozhodnutí zabývalo na str. 5 až 11 prvoinstančního rozhodnutí. V jeho odůvodnění prvoinstanční správní orgán mj. uvedl, že rodiče a sourozenci žadatele (= žalobce) nemají na území ČR v současné době upraven pobyt, nadto zamítavým rozhodnutím ve věci není žadateli udělen zákaz pobytu na území, natož pak zákaz dlouhodobý; žadateli není zamítavým rozhodnutím žádným způsobem bráněno v možnosti podat žádost o povolení k nižšímu pobytovému statusu např. na zastupitelském úřadu v zemi původu. Ministerstvo konstatovalo, že v průběhu správního řízení nebylo zjištěno, že by zamítnutím žádosti došlo k nepřiměřenému zásahu do žadatelova rodinného a soukromého života. Žalovaná pak v napadeném rozhodnutí konstatovala, že Ministerstvo se otázkou přiměřenosti řádně zabývalo, a ztotožnila se s tím, že rozhodnutí není z tohoto pohledu nepřiměřené. Žalobci nebyl udělen zákaz pobytu na území ČR, nadto, trvalý pobyt není jediným možným pobytovým oprávněním, na základě kterého tu může žalobce pobývat.
34. K tomu soud konstatuje, že daný případ je specifický - žalobce, narozený dne 28. 5. 2008, podal žádost o vydání povolení k trvalému pobytu dne 4. 6. 2014 a jeho žádost byla pravomocně zamítnuta dne 19. 10. 2018. Na vyřízení své žádosti tedy žalobce čekal více než čtyři roky, tj. podstatnou část svého dosavadního života.
35. Nejvyšší správní soud opakovaně judikoval, že v případě posouzení přiměřenosti je nutné zohlednit nejen konkrétního žalobce, nýbrž i další členy rodiny, jichž se rozhodnutí fakticky dotýká (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, č.j. 8 As 68/2012-39, ze dne 27. 2. 2014, č.j. 9 Azs 41/2014-34, či ze dne 12. 8. 2020, č.j. 10 Azs 296/2019-31).
36. Z toho plyne, že je nutno posuzovat dopad rozhodnutí jak do života určitého jedince, tak do života dalších členů rodiny. V daném případě je nutno konstatovat, že i přes formální obsáhlost správní orgány nevyjevily, jak vlastně posuzovaly dopad rozhodnutí do žalobcova života. Byť byl rozsah takového přezkumu vymezen v prvoinstančním rozhodnutí formulací, že „*správní orgán vyhodnotil délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby*“, když „*správní orgán má za to, že dopad tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života žadatele nebude nepřiměřený důvodu tohoto rozhodnutí*“, fakticky v takovém rozsahu posuzován nebyl. Oproti žalobci se ostatními členy rodiny Ministerstvo sice zabývalo, ale toto posouzení je ovšem spíše torzovité, málo propracované a argumentačně chudé.
37. K tomu soud připomíná, že byť obecně nejsou dopady rozhodnutí, jímž se neuděluje pobytové oprávnění, tak intenzivní, jako v případě správního vyhoštění či zrušení pobytového oprávnění, vždy je třeba přiměřenost těchto méně závažných následků zkoumat s ohledem na konkrétní dopady do sféry cizince a jeho rodiny. K posouzení přiměřenosti je třeba poměřit na jedné straně dopad rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce a na druhé straně veřejný zájem, aby na území republiky nepobývali cizinci, kteří budou zátěží pro sociální systém. Zohledňování soukromého a rodinného života cizince je obvykle pouze vedlejším hlediskem při posuzování žádostí o povolení k trvalému pobytu, nikoliv hlediskem hlavním. Obvykle samotný zásah do rodinných vazeb na území ČR nemůže převážet nad tím, že nebyly splněny podmínky

pro vyhovění žádosti, zde konkrétně zajištění prostředků k trvalému pobytu na území. Znamená to, že ohledy na soukromý a rodinný život mohou převážet jen zcela výjimečně.

38. To je třeba mít na zřeteli i v právě projednávané a rozhodované věci. Žalobce je nezletilé dítě, které vlastně celý život žije na území České republiky. Jak je uvedeno výše, žádost o povolení trvalého pobytu byla podána již v roce 2014 a pravomocně o ní bylo rozhodnuto až v roce 2018, tedy po dalších 4 letech žalobcova pobytu na území České republiky. Zároveň byl správním orgánům znám zdravotní stav žalobcova otce, který právě kvůli dočasné pracovní neschopnosti přišel o pravidelný příjem, jak žalobce k výzvě správního orgánu doložil. Též žalobcova matka měla pravidelný měsíční příjem, který se snížil nástupem na mateřskou dovolenou. Lze předpokládat, že po návratu zpět do zaměstnání po ukončení mateřské, resp. rodičovské dovolené se příjmy žalobcovy matky obnoví. Veřejný zájem na tom, aby na území republiky nepobývali cizinci, kteří budou zátěží pro sociální systém, proto není výrazně ohrožen. Oproti tomu nevyhovění žádosti bude znamenat značný zásah do žalobcova osobního života, když fakticky celá jeho rodina bude nucena vycestovat z území, neboť jak uvedl sám správní orgán, rodiče ani sourozenci žalobce v současné době nemají nijak upraven pobyt na území. Vzhledem k uvedenému dospěl soud k závěru, že v daném případě se musí správní orgány podrobněji vypořádat s přiměřeností zásahu rozhodnutí do soukromého nebo rodinného života žalobce.
39. Žalobní bod namítající nedostatečné posouzení přiměřenosti zásahu rozhodnutí do soukromého nebo rodinného života žalobce byl tudíž shledán důvodným.
40. Jelikož žaloba byla důvodná, soud pro vady řízení podle § 78 odst. 1 věty první s. ř. s. zrušil napadené rozhodnutí a podle § 78 odst. 3 s. ř. s. zrušil i rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně, které mu předcházelo, neboť vytykanou procesní vadu nelze bez ztráty instance odstranit pouze aktivitou odvolacího správního orgánu. Současně bylo podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vysloveno, že věc se vrací k dalšímu řízení žalované. V dalším řízení je správní orgán vázán právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

[V] Náklady řízení

41. Žalobce, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. proti žalovanému správnímu orgánu, který ve věci úspěch neměl, právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem ve výši 16 342 Kč, skládající se ze zaplacených soudních poplatků za žalobu ve výši 3 000 Kč a za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě ve výši 1 000 Kč, dále z odměny advokáta za tři úkony právní služby v plné výši, tj. po 3 100 Kč/úkon, a z náhrady hotových výdajů za tři úkony právní služby po 300 Kč/úkon podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d), g) a § 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále též „advokátní tarif“). Za úkony právní služby oceněné plnou výší se považují převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby a účast na soudním jednání dne 8. 12. 2020.
42. Odměna advokáta a náhrada advokáta byly navýšeny o částku 2 142 Kč odpovídající dani, kterou je advokát povinen z odměny a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (§ 57 odst. 2 s. ř. s.).
43. Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalované určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. a stanovena pariční lhůta podle § 160 odst. 1 část

věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. (s přihlédnutím k možností žalované tuto platbu realizovat).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 8. 12. 2020

Mgr. Jaroslav Škopek v.r.
předseda senátu